

CAPITOLUL 2

CÂND RĂVNA OMENEASCĂ NU ESTE ÎNDEAJUNS

O dată cu moartea tatălui meu, povara responsabilităților a început să apese pe umerii mei. Pentru o vreme, mama a fost „dată peste cap” din punct de vedere emoțional. Golul lăuntric și singurătatea cauzate de dispariția bruscă a tatălui meu erau greu de îndurat. Acum era o văduvă tânără, cu studii medii, cu un fiu paralizat, cinci fiice, iar eu rămăsesem să le port de grijă tuturor. Sora mea mai mare avea 19 ani; eu aveam 18; Pat avea 17; gemenele, Shelly și Kelly, erau de 15 ani; Tracey avea 14 ani, iar Lisa 11 ani.

După 15 ani, mama mi-a spus că tatăl meu suferise de o boală gravă de inimă cu trei ani înainte de atacul de cord care i-a curmat viața, însă nu voise să afle nimeni. Doctorii îl avertizaseră încă înainte de accidentul lui Pat că inima lui nu va mai rezista mult. Abia atunci înțelesesem de ce tatăl meu mă pusese să îi promit că voi avea grijă de Pat. Cât de sfâșiată trebuie să fi fost inima lui când a purtat respectiva conversație cu mine, știind că avea să lase în urmă un fiu paralizat și o familie numeroasă.

Deși s-a străduit din răputeri să facă față morții tatălui meu și paraliziei personale, Pat a căzut totuși în depresie. Vedeam, de la o zi la alta, cum licărirea ochilor lui, altădată plini de speranță și determinare, se stinge. Pentru Pat, existența zilnică devenise mai amară decât însăși moartea. Începuse să urască viața. La un an de

la accident, ajunsese să urască fiecare moment al vieții – fiecare respirație. Era mistuit de durere și frustrare. Era paralizat complet, neajutorat și deznădăduit. Pe mine mă vedea aproape 24 de ore pe zi. Chiar și acest lucru ajunsese să fie deprimant pentru el. Din două în două ore – chiar și noaptea – trebuia să îl întorc de pe o parte pe alta, pentru a preveni apariția escarelor. Își arunca frustrarea și mânia acumulată pe mine și pe toți cei care se aflau în jurul lui.

Medicii mă avertizaseră că astfel de sentimente depresive sunt obișnuite în cazul celor care suferă pierderea cuiva drag. Paralizia singură era mai mult decât ar putea duce mulți dintre oameni în mod obișnuit. La aceasta se adăuga suferința morții tatălui, care venise pe fondul temerilor și frustrărilor date de paralizie.

Chinuindu-mă pe la ora două noaptea, pe jumătate adormit, să îl întorc pe cealaltă parte, Pat îmi adresa cuvinte jignitoare, pline de mânie: „Nemernicule! Idiotule! Nu ești în stare să faci nimic bine?” Mă așteptam oricând să își verse pe mine mânia adunată în lăuntru lui.

La început nu eram deranjat de cuvintele lui Pat, însă, treptat, am început să fac și eu remarci pline de mânie și sarcasm. Câteodată îmi venea să îi trag câte un pumn. Atâta mânie se aduna uneori în mine încât trebuia să ies afară din cameră până mă calmam, ca să nu îl lovesc. Ar fi fost chiar un lucru urât să îmi lovesc fratele paralizat. Și așa mă învinovățeam pentru sentimentele negative pe care le aveam față de el. Mă simțeam ca un ratat din cauză că îmi pierdeam răbdarea cu el.

Cum putea un creștin să fie așa mâniaș și egoist cum eram eu? Îi făgăduisem tatălui meu că voi avea grijă de Pat. Cu toate acestea, în mai puțin de un an lucrurile degeneraseră într-atât că mă plângeam încontinuu de faptul că trebuie să îl îngrijesc. Petreceam zi și noapte la căpătâiul lui, însă tensiunea dintre noi doi se accentua.

Obosit spiritual și epuizat emoțional, parcă mă lovisem de un zid. Îl aveam în fața mea pe fratele meu mai mic, care trebuia să facă față unei porții duble de suferință, încercând să acopere durerea morții neașteptate a tatălui. Eu continuam să îmi ascund mânia pe după încercările firave de a-l sluji pe fratele meu.

Mă apăsa vinovăția și în ce privea viața spirituală. Îmi lipseau vorbele încurajatoare și iubitoare ale tatălui meu. Începusem să pun la îndoială dragostea lui Dumnezeu față de mine. Niciodată nu îl dezamăgisem pe tatăl meu în felul în care simțeam că Îl dezamăgeam acum pe Dumnezeu. Îmi simțeam inima tare precum o piatră. Nu aveam nici pasiune pentru Dumnezeu, nici o inimă bună pentru oameni. Disprețuiam angajamentele pe care liderii mei din tinerețe mă încurajaseră să le iau în privința rugăciunii și a studiului biblic zilnic. Uram rugăciunea și studiul biblic, așa că am încetat să le mai practic.

La acea vreme mama începuse să vadă ce se întâmplă și realiza că atât Pat, cât și eu aveam nevoie de o schimbare. Așa că în septembrie 1974 m-am înscris la Universitatea din Missouri, la o distanță de două ore de mers cu mașina. Veneam acasă în fiecare sfârșit de săptămână, de vineri la amiază până duminică seara.

Pe perioada primului an de facultate am căutat să aprind zelul pe care l-am văzut în tatăl meu. M-am străduit să îl aplic în viața mea spirituală, dar nu am avut prea mult succes. Pe din afară totul părea frumos, dar înlăuntru strădania mea nu producea rezultatele spirituale pe care le doream.

Mi-am făcut un program zilnic strict care includea evanghelizarea cel puțin a unei persoane, două ore de studiu al Scripturii și o oră de rugăciune. Liderii de tineret de la biserică îmi dăduseră cartea *De ce întârzie trezirea?*¹, scrisă de Leonard Ravenhill. Una dintre afirmațiile lui Ravenhill m-a dat peste cap: „Liderul care refuză să se roage două ore pe zi va avea o predicare de doi bani.” Fraza aceasta a pătruns în inima mea ca un pumnal. Am considerat că Ravenhill avea dreptate, așadar m-am decis să dau rugăciunii și studiului biblic încă o șansă. M-am hotărât să încep cu o oră de rugăciune în fiecare seară și să cresc timpul până la două ore, cât de repede posibil.

Chiar îmi doream să fiu pe placul Domnului și să cresc spiritual. Cu toate acestea, simțeam că Îl dezamăgesc pe Dumnezeu la tot pasul. Din punct de vedere spiritual eram plictisit și confuz, pe de o parte,

¹Leonard Ravenhill, *De ce întârzie trezirea?*, Editura Perla Suferinței, Suceava, 2009.

plin de mânie și remușcare, pe de cealaltă parte. Deși nu realizam la vremea respectivă, aveam toate „calitățile” unui fariseu ursuz și plin de neprihănire de sine.

Pentru prima dată în viața mea, râvna omenească nu mai era îndeajuns. Parcă toate lucrurile se întorceau împotriva mea, devenindu-mi dușmane și condamnându-mă pentru eșecurile spirituale. Am fost pus la pământ de neputința de a-mi învinge mânia, de a iubi sincer și de a crește în afecțiune față de Dumnezeu. E adevărat, ca tânăr făcusem față diferitelor provocări, însă nu eram în stare să scap de uscăciunea spirituală din inima mea.

Aveam 19 ani și, spiritual, dădusem greș. Oare cum mă privea Dumnezeu? Puteam să îmi imaginez mânia, dezamăgirea și frustrarea care apăreau pe fața Lui gândindu-Se la mine.

Nu mă ținusem nici de promisiunea făcută tatălui meu și lui Dumnezeu că voi avea grijă de Pat toată viața. Nu puteam înțelege unde încăpea atâta păcat în viața mea – nerăbdare, autoîndreptățire, neiertare, mânie, autocompătimitate, lipsa autocontrolului. Atunci când mă rugam, nu mergeam cu îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu, ci plin de vină și condamnare. Liderii de tineret mă asigurau de faptul că Dumnezeu mă iubește, dar credeam că îmi spuneau asta doar pentru că nu știau în ce stare deplorabilă era inima mea. Vina făcea ca duhul meu să se închidă tot mai mult față de Dumnezeu.

Nici rugăciunea, nici studiul biblic nu mergeau bine. Continuam să mă rog o oră pe zi – după ceas. Însă uram rugăciunea. Ce corvoadă! Cum puteam să spun că Îl iubesc pe Dumnezeu de vreme ce uram să stau de vorbă cu El? Sincer, multe dintre orele petrecute pe genunchi, în rugăciune, îmi păreau o irosire a prețiosului meu timp. Biblia era plictisitoare și îmi accentua confuzia.

Ajunsesem să fiu supărat pe Dumnezeu. Încă aveam o dorință puternică de a fi un credincios radical, însă afecțiunea mea față de Isus se răcise. Continuasem să particip la întâlnirile cu Navigatorii și la cele organizate de Campus Crusade și să studiez Noul Testament, însă toată strădania mea părea în van. Chiar dacă mintea mi se umplea tot mai mult de cunoștințele acumulate, spiritual vorbind

inima parcă se micșora de la o zi la alta. În loc să înfloresc, mă uscam. Toate aspectele spirituale erau parcă sterile – neroditoare, obositoare și serbede. Nici cu postul nu mă împăcam prea bine. În „ziua de post” îmi încălcam de mai multe ori angajamentul de a nu mânca. Da, uram și postul.

Râvna omenească nu era în stare să îmi elibereze inima. La povara sentimentelor de vinovăție se adăuga mânia față de Dumnezeu și de oameni. Aveam aproape 20 de ani și eram precum un balon umplut cu frustrări, din cauza faptului că mă priveam ca pe un ratat din punct de vedere spiritual.

Îmi venea să renunț. Aspirația mea de a-L iubi pe Dumnezeu și a-I fi pe plac era de neatins. Mă cutremuram gândindu-mă cum arată viața mea înaintea lui Dumnezeu. Cum ar putea El să mă placă? Cum ar putea să mă primească, plin de afecțiune, în prezența Sa când eu eșuasem lamentabil? Atunci Dumnezeu S-a apropiat de mine și mi-a vorbit prin Cuvântul Lui.

UN GÂND SCLIPITOR

Într-o seară, pe când citeam din Scriptură, un pasaj din Ioan capitolul 5 m-a lovit ca un fulger:

Voi cercetați Scripturile deoarece credeți că în ele aveți viață veșnică dar tocmai acestea sunt cele care depun mărturie despre Mine! Și totuși *nu vreți să veniți la Mine* ca să aveți viață!

IOAN 5:39-40, subl. aut.

Mi-am dat seama atunci că eram asemenea fariseilor care studiau Scripturile, dar nu găseau nicio plăcere în relația cu *Persoana* despre care vorbeau acestea. Asemenea lor, și eu studiam niște cuvinte scrise pe hârtie în loc să cultiv o relație intimă cu El. De fapt, cu cât studiam mai mult Scriptura, cu atât inima mea se răcea.

Eram convins că eșecul meu Îl supăra pe Dumnezeu. Îmi era teamă că mai am doar puțin timp la dispoziție înainte ca El să mă respingă. Îmi doream ca tatăl meu să mai fi trăit ca să îmi ofere afecțiunea cu care eram atât de obișnuit. Într-o zi am dat peste Pilda

fiului risipitor. Verbele care descriu acțiunile și stările sufletești ale tatălui parcă au prins deodată viața:

Și s-a sculat și s-a dus la tatăl lui. În timp ce el era încă departe, tatăl său *l-a văzut și i s-a făcut milă* de el; *a alergat* la el, *l-a îmbrățișat și l-a sărutat* mult.

LUCA 15:20, subl. aut.

În mijlocul răcelii spirituale și a eșecului meu, mă întrebam oare ce simte Dumnezeu pentru mine. Îmi era teamă până și să îmi imaginez expresia feței Sale atunci când mergeam înaintea Lui să Îi cer iertare că L-am dezamăgit. De data aceasta însă, am aflat brusc răspunsul la întrebarea: Ce simte Dumnezeu față de mine atunci când vin înaintea Lui? Privind la tatăl fiului risipitor, parcă vedeam fața și inima Lui. Târându-mă spre tronul Său, cu capul plecat de rușine, mi-am dat seama că Dumnezeu, asemenea tatălui fiului risipitor, era copleșit de afecțiune și tandrețe față de mine. Fugea înspre mine plin de bucurie. Brațele lui erau întinse pentru a mă primi într-o caldă și iubitoare îmbrățișare.

Tatăl meu ceresc era un Dumnezeu bun, care mă iubea. Se bucura de prietenia cu mine și Își găsea plăcere în a petrece timp cu mine. Un Dumnezeu care mă iubea în ciuda eșecurilor și a imaturității mele. Un Dumnezeu pe care nu trebuia să mă străduiesc să-L fac fericit, deoarece El era deja fericit cu mine. Era un Tată care striga de bucurie din pricina mea și care mă numea, cu mult entuziasm, fiul Său.

Acest adevăr minunat mi-a străpuns inima, făcând ca lumina lui să pătrundă în adâncul inimii. Cum putusem să nu înțeleg până atunci? Mă străduisem să Îl mulțumesc pe Dumnezeu ca El să mă placă, fără să realizez că Tatăl Ceresc mă iubise, în tot acest timp, cu o iubire ca a tatălui meu – doar că mult mai intensă. De fapt Tatăl ceresc a avut mult mai multă iubire față de mine comparativ cu tatăl pământesc și iubirea niciunui om de pe pământ nu se poate compara cu a Lui. „Cât de înalte sunt cerurile față de pământ”, atât de înaltă este dragostea Lui față de noi (Ps. 103:11). Din acel moment am pornit în călătoria descoperirii iubirii lui Dumnezeu, care mi-a

schimbat radical viața, înlocuind vinovăția cu îndrăzneala sfântă și cu dragostea pentru El. Începuse să îmi placă simplul fapt de a sta în prezența Lui.

INTENȚII SINCERE VERSUS REALIZĂRI MATURE

Pe parcursul anilor în care am încercat să Îl mulțumesc pe Dumnezeu mă gândeam întruna la sfințenia Lui și la cât de dificil de atins este aceasta. Îmi cunoșteam prea bine păcatul, dar și neputința de a-mi schimba inima. Asemenea apostolului Pavel, stăteam față în față cu păcătoșenia și slăbiciunea mea. (Vezi Romani 7.)

Pavel însă a ajuns să fie plin de pasiune sfântă pentru Isus deoarece a văzut gloria personalității Sale. Față de valoarea deosebită a cunoașterii acestei Persoane glorioase, Pavel socotea toate celelalte lucruri ca fiind gunoarie, pentru a câștiga o relație mai profundă cu Isus (Filip. 3:7-10).

Și eu avusesem râvnă pentru Dumnezeu, însă fără a cunoaște inima Lui. (Vezi Romani 10:2-3.) Tot ceea ce reușise râvna mea omenească să facă a fost să dea naștere unei paradigme a perfecționismului și unei autocondamnări nemiloase. Încercasem din răputeri să urc, treaptă cu treaptă, pe scara realizărilor spirituale, însă, atunci când am privit în sus, mi-am dat seama că celălalt capăt al scării, încă foarte departe de a fi atins, se sprijinea pe un zid insurmontabil de vină, frustrare și neputință.

Am trăit într-o stare de condamnare zdrobitoare, chinuit de prejudecata că Dumnezeu mă consideră un ratat spiritual. Aveam sentimentul că Dumnezeu m-a respins. Însă El nu Se concentra asupra eșecurilor mele. Chiar dacă nu avusesem parte de succes, El privea dorința mea sinceră de a-I fi plăcut drept un lucru valoros. El Își găsea plăcerea în mine. În ciuda eșecului și a imaturității spirituale de care dădusem dovadă, începusem să înțeleg iubirea Lui pentru mine.

Tatăl Se bucură de noi la fiecare pas al călătoriei noastre de creștere spirituală. El nu Se va bucura de noi numai *după* ce vom fi crescut, ci și *în* etapele de imaturitate. Tatăl meu creștin Se bucura de mine în timpul procesului de maturizare și nu ofta plin de dezgust,

după cum credeam eu. Mă iubea și tânjea după mine; era încântat de părtășia cu mine, chiar dacă strădaniile mele dădeau greș.

Realizând faptul că iubirea lui Dumnezeu pentru mine este una reală, inima mea s-a umplut de așteptări. Am început să capăt îndrăzneală atunci când veneam înaintea Lui. Era prea frumos pentru a fi adevărat. Plângeam de bucurie. După ce am încetat cu plânsul, puteam simți cum amărăciunea, vina și condamnarea pălesc în inima mea. Pe măsură ce încrederea mea în Dumnezeu creștea, inima îmi devenea tot mai sensibilă și mai caldă în prezența Lui. Înțelegând marea Lui iubire, dragostea mea pentru El se reaprindea. Flăcăriia râvnei omenеști, care abia mai licărea, a fost înlocuită de văpaia iubirii pline de pasiune pentru o Persoană glorioasă. Devotamentul și dragostea Lui mistuitoare întreceau chiar și ceea ce îmi oferise tatăl meu... Aveam convingerea că viața mea nu va mai fi niciodată la fel.